U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce, JUDr. Milady Tomkové a Mgr. Jana Passera v právní věci stěžovatele **M. M.**, zastoupeného JUDr. Martinem Sochorem, advokátem se sídlem v Praze 1, Čelakovského sady 1580/4, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 Az 58/2006 - 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 Az 58/2006 - 32, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 6. 2006, č. j. OAM-536/LE-03-03-2006, jímž bylo řízení o udělení azylu zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel uvedl, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal, že podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu se bezpečnou zemí původu rozumí stát, který jeho občané neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 téhož zákona. Již sama skutečnost, že se stěžovatel rozhodl z těchto důvodů Slovenskou republiku opustit, vyvrací tuto domněnku, že se jedná o bezpečnou zemi původu. Ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), podle kterého se základní práva a svobody zaručují všem bez rozdílu národního původu. Stěžovatel se domáhal ochrany před hrozícím porušením práva na život podle čl. 6 odst. 1 Listiny. Tato ochrana mu byla odepřena s poukazem na to, že je občanem členského státu Evropské unie, přičemž občanům Evropské unie ze strany jejich mateřského státu porušení základních práv nehrozí. Jak je zřejmé z rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva, k porušování základních práv však i ze strany těchto států čas od času dochází. Mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, sice má na základě čl. 10 Ústavy vyšší právní sílu než zákon, avšak nemůže být nadřazena Ústavě. Proto stěžovatel dává Nejvyššímu správnímu soudu podnět k tomu, aby Ústavnímu soudu podal návrh na zrušení § 10a písm. a) zákona o azylu pro jeho rozpor s ustanovením čl. 3 odst. 1 Listiny. Stěžovatel dále namítal, že ministerstvo při vydání napadeného rozhodnutí nezjišťovalo, zda v případě Slovenské republiky nenastala některá ze skutečností, které podle Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie odůvodňují přijetí žádosti o azyl k dalšímu zpracování. Rovněž tak se i městský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil na konstatování, že „ V případě Slovenské republiky nenastala žádná skutečnost, která je zmiňována v písm. a) až d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie“. Tento závěr ministerstva i městského soudu ovšem zůstává v rovině tvrzení nemajícího oporu ve spise. Ani občané Evropské unie, kteří nesplňují podmínky § 12 zákona o azylu, nemohou být vyloučeni z podání žádosti o udělení humanitárního azylu. Touto žádostí se ministerstvo

ani městský soud vůbec nezabývaly. Podle stěžovatele není žádost občana Evropské unie pojmově nedůvodná, neboť státní občanství členské země Evropské unie sice občanům umožňuje volný pohyb v rámci Evropské unie, avšak statut azylanta jim vedle povolení k pobytu v určité zemi zaručuje též mezinárodní ochranu před zásahem ze strany státu, který by jejich práva porušoval. Občanství členského státu Evropské unie samo o sobě tuto ochranu neposkytuje. Z těchto důvodů se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být soudem meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak stěžovatel mohl učinit. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu žaloby a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem. V kasační stížnosti stěžovatel namítal rozpor ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu s čl. 3 odst. 1 Listiny a vytýkal ministerstvu i městskému soudu, že nezjišťovaly, zda v případě Slovenské republiky nenastala některá ze skutečností, které podle Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie odůvodňují přijetí žádosti o azyl k dalšímu zpracování, a dále že se vůbec nezabývaly žádostí o udělení humanitárního azylu. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u městského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní vyjádřil názor, že jeho případ je specifický a nevztahuje se na něj zdůvodnění zastavení azylového řízení, a že jeho žaloba má oporu v Ústavě České republiky, zejména v té části, kde tento předpis přikazuje občanům chránit si své zdraví a život.

Nejvyšší správní soud z důvodu výše uvedeného kasační stížnost jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu